rubla tükki, mis ta ausaste olli teninud, kõlisesid temma taskus wägga helledaste.

Söameeste kawwalus.

Selle wimase Saksa ja Dani sõa aeal Shleswigimaal, lahhutasid kindrali kässo peale üks Saksa noor peälik ja üks nendasamma noor underwits mõnne soldatiga ennast rüggemendist ärra, et Daanlasi mis neist mitte ennam kaugel ei olnud enne lahhingit, nattuke lähhemalt silma wõtta. Mõda teed eddasi minnes, näggi peälik tee kõrwas üht tallo maea, sinna pöörsid nad sisse, et sealt kuulda saaksid, ehk issiärralist nõu leiaksid, kuida nad Daanlastele ilma näggemata, kõige liggimale wõiksid sada.

Lasseme peälikut ennast räkida: Kui meie sinna saime tahtis perrenaene tüdrekuga, kes ka sakslased ollid, just põllale minna lehmi lüpsma. Meid nähhes ehmatas ta nenda ärra, et ta lüpsiko mahha kukkuda laskis ja karjatas: „Oh sinna helde Jummal, Saksa wäggi on siin!“ Ma käskisin tedda waid olla ja ühtegit karta, ja saatsin neid möllemaid tuppa wahhi alla, et nad mitte ärra ei jookse ja enneaego kärra ei te. Nüüd küssisin ma perrenaese käest, kas ta meile mitte ei wõi üttelda, kust ja kuida meie parremine neid Daanlasi sallani silma wõiksime wõtta. „Üht sesugust nõu ei tohhi teie mitte minno käest pärrida,“ wastas perrenaene. „Tahhate teie mind ja minno maea Daanlaste eest warjada, siis tahhan ma teile issi sedda kõige parremad teed näidata; tahhate teie meid agga ilma abbita nende wihha kustuseks sia jätta, siis ei wõi teie ühhe nõrga naesterahwa käest mitte tahta, et temma teile abbiks peab ollema.“ Ma ei wõinud muidogi ühhe sesugguse jutto peale õigusega mitte nõuda, et ta issi omma kahjo wasto piddi teggema ja jätsin sedda lotust üsna mahha, temma käest middagi lähhemalt teada sada. Kui ma nenda mõttetes aknast wälja watasin, näggin ma korraga ühte lehma põllal, üsna kahhe Daanlaste wahhi-